

[Bodil Koch.]

simpelt bliver nødt til at sætte større økonomiske midler bag naturfredningen.

Det fremgår af kulturministerens fremsættelsestale, at regeringen regner med at fremsætte forslag til en ny jordlovgivning i det kommende år. Den betænkning, som naturfredningskommissionen har afgivet, belyser hele jordlovsproblematikken langt ud over, hvad vi skal diskutere omkring dette problem; men mit parti er ganske enig med kulturministeren i, at det er vigtigt, at vi nu trækker naturfredningsproblemerne frem og snarest får arbejdet påbegyndt. Jeg vil dog gerne understrege — og det ser jeg jo for øvrigt at kulturministeren også gør — at lovforslaget kun kan betragtes som et enkelt led i en større sammenhæng. Det løser ikke det åbne lands problemer på samme måde, som det lovforslag, der var til folkeafstemning, gjorde. Det må vi se i øjnene.

Naturfredningslovgivningen spillede som bekendt en meget stor rolle i hele jordlovs-komplekset i 1963. Dette hang sammen med to ting. For det første regnede man dengang med, at man måske ville få en relativt hurtig tilslutning til fællesmarkedet, og at det ville medføre et vældigt pres mod det danske landskab, bl. a. gennem sommerhusbebyggelse, så at man virkelig måtte tilstræbe en beskyttelse af det. For det andet var der — og det er der jo i øvrigt nu i øget grad — et behov for en forbedring og effektivisering af planlægningslovgivningen.

Her spillede den bebyggelsesregulerende bestemmelse ind, som i 1961 indførtes i naturfredningsloven i § 22. Den tilsigtede en kontrol gennem fredningsmyndighederne med alt byggeriet i det åbne land, og det mærkelige er, at en sådan lovgivning jo for længst har kunnet indføres i England og i Tyskland. I Danmark blev den gjort virkningsløs i 1961, fordi man påhæftede et stk. 2 til § 22, hvori der lovedes fuld erstatning, og det er jo givet, at på en eller anden måde må vi nu finde en afløsning for disse ting. Forslaget, der var til folkeafstemning i 1963, gik derfor ud på, at man i snæver koordinering mellem fredningsmyndigheder og andre bebyggelsesregulerende instanser søgte at tilvejebringe en erstatningsfri kontrol med bebyggelsen i det åbne land, men forslaget bort-

faldt jo som bekendt med afstemningen, og der opstod et vacuum.

Den naturfredningskommission, der allerede var nedsat i 1961, og som, hvis jeg må udtrykke mig på den måde, jo havde holdt vejret under debatten om 1963-forslagene, tog så igen fat, og man kan så sige, at med det, der nu foreligger ved naturfredningskommissionens betænkning, sker der en delvis udfyldning af det tomrum, der forelå.

Men de, der venter en løsning af de problemer, der søgtes løst ved jordlovsforslagene i 1963, vil blive skuffet, og dog melder problemerne sig med en stadig stigende styrke, som de gør det hele verden over i ethvert af de industrialiserede lande, der ikke allerede har løst dem.

I det forslag, vi har til debat i dag, er den væsentlige bestemmelse gledet ud, at naturfredningsmyndighederne skal øve en almindelig kontrol med bebyggelsen i det åbne land. Kommissionsbetænkningen understreger ganske vist med al tænkelig vægt, hvor vigtigt det er, at der skabes effektive bebyggelsesregulerende regler; men kommissionen erkender — det sker vel formentlig også ud fra et politisk jugement — at det ikke er realistisk og måske heller ikke administrativt tilfredsstillende at lade fredningsmyndighederne administrere en almindelig bebyggelsesregulering.

Vi kan jo hente en næsten ubegrænset viden om problemerne i kommissionsbetænkningen, men vi kan ikke længere henskyde dem til andres bedømmelse, og vi har nu hørt og med glæde, at regeringen agter at tage problemerne op i næste folketingsår. I mit parti har vi jo både i regeringsperioden og senere hen arbejdet intenst med jordlovsproblemerne og er særdeles parat til at tage de nødvendige skridt, hvad enten det nu vil blive påkrævede ændringer i byggeruleringsloven eller i landsbygge-loven. Vi kan og må bare ikke blive ved at snakke og trække tiden ud, vi må se kendsgerningerne i øjnene, som de ligger lige for os. De kan jo belyses, bl. a. af en mindretalsudtalelse i kommissionsbetænkningen, hvori det hedder på side 79:

„Overalt jobbes og spekuleres der i vore naturværdier til stor skade for almenheden, og fredningsmyndighederne har